

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **DATAEXIN s.r.o.**, IČO 46345281
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. 2491/1.30/16-3

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 8. 7. 2016, č. j. 2491/1.30/16-3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Radima Strnada, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „inspekce“) ze dne 5. 2. 2016, č. j. 30904/9.30/15-11. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 230 000 Kč, neboť se měla dopustit správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), když umožnila třem cizinkám ukrajinské státní příslušnosti (dále jen „dotčené osoby“) výkon nelegální práce, za což jí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

byla dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) uložena pokuta. Obě rozhodnutí považuje žalobkyně za nepřezkoumatelná a domáhá se jejich zrušení.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že správní orgán nezjistil řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nepostupoval tak v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dle žalobkyně prvostupňový orgán při rozhodování vycházel pouze z protokolu o kontrole ze dne 11. 9. 2015, č. j. 26211/9.71/15-1, z výpovědi svědka L. S. a vyjádření žalobkyně, přičemž v prvostupňovém rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 3 neuvedl ani podklady, které sloužily k vydání rozhodnutí.
3. K výpovědi svědka L. S. žalobkyně uvádí, že nemohla podpořit prokázání závěru správního orgánu, že dotyčné osoby vykonávaly práci právě pro žalobkyni. Již v prvostupňovém řízení uvedla žalobkyně, že zaměstnavatelem těchto tří osob je společnost YUKOSMART s.r.o., avšak prvostupňový orgán k tomu neprovedl žádné dokazování, kterým by je potvrdil či vyvrátil. Svědek L. S. jako vedoucí stravovacího zařízení Vysokého učení technického v Brně, tedy objednatele prací, nemohl žádným relevantním způsobem vypovídat o případných skutečnostech vztahujících se k žalobci a jeho subdodavatelským obchodním partnerům. Jediný důkaz, který by tak měl svědčit o tom, že žalobkyně se dopustila správního deliktu je tedy protokol o kontrole ze dne 11. 9. 2015.
4. K tomu žalobkyně dále dodává, že následně byla kontrola vedena i se společnostmi YUKOSMART s.r.o. a NOVA - TERMINAL družstvo, které byly subdodavatelskými společnostmi žalobkyně, byla tedy možnost vyslechnout statutární orgány subdodavatelských subjektů. Správní orgán tak však neučinil, ačkoliv v řízení existovaly indicie, že práci ve prospěch žalobkyně vykonávaly subdodavatelské firmy.
5. Zásadním důkazem ve věci mohl být výslech pana A. Ch., jehož v protokolu o kontrole zmiňovaly všechny tři dotčené, práci vykonávající osoby. Z kontroly u společnosti YUKOSMART s.r.o. vyplynulo, že jmenovaný pro tuto společnost vykonával na základě plné moci úkony ve vztahu k zaměstnancům této společnosti, a to přidělování práce, zadávání úkolů, kontroly práce na pracovišti i vyplácení odměn. Tato osoba však nebyla vyslechnuta jako svědek. Dvě z dotčených zaměstnankyň neuvedly jméno společnosti, pro kterou práci vykonávají, nýbrž pouze, že pracují pro pana Ch., s ním podepisovaly nějaké papíry. Správní orgány tak nemohly mít postaveno najisto, že dotčené osoby vykonávaly práci právě pro žalobkyni.
6. Protože svědecká výpověď pana L. S. nemá relevanci v oblasti pracovněprávních a obchodněprávních vztahů žalobkyně, je samotný protokol o kontrole nedostačující ke spolehlivému prokázání spáchání správního deliktu žalobkyní. Nadto z protokolu byly využity zejména záznamy o poskytnutí součinnosti, které byly sepsány s dotčenými, práci vykonávajícími osobami. Žalobkyně uzavírá, že povinnost prokázat, že jde o zastřený pracovněprávní vztah, leží na správním orgánu, jelikož jeho úlohou je vyvrátit tvrzení účastníka o tom, že se o takový zastřený vztah nejedná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 A 45/2001-31). Tuto povinnost správní orgán nesplnil.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když žalobkyni uložil pokutu nesrovnatelně vyšší, než tomu bylo v obdobných případech z doby, kdy bylo o tomto správním deliktu rozhodováno. Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán nepřihlédl při určení výše pokuty k závažnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

spáchaného deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán.

8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nesouhlasí s tvrzením, že došlo k nedostatečnému přezkoumání věcné stránky prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný konstatuje, že v rámci správního řízení je třeba dbát na celou řadu zásad, jež nelze navzájem nadřazovat či podřazovat. Prvostupňový orgán po dokazování provedeném v rámci ústního jednání dospěl k závěru, že bude třeba provést důkaz svědeckou výpovědí osoby, která bude s to popsat, jak probíhá práce dotčených cizinek na pracovišti. Rozhodl tak o předvolání svědka L. S.
9. Žalovaný se neztotožňuje s žalobkyní, že svědeckou výpověď pana L. S. lze vyloučit jako relevantní důkaz, protože nebyl zaměstnancem účastníka řízení. Žalovaný zdůrazňuje, že podstatou správního řízení je prokázat skutečnosti, které vyplývají z kontrolního zjištění. Dle žalovaného rozsah dokazování v prvním stupni byl dostačující k vydání rozhodnutí. Okolnosti, které svědek uvedl, osvětlily, jakou práci dotčené cizinky vykonávaly, za jakých podmínek byly přiděleny na pracoviště a kdo jim dával pracovní pokyny. K podání těchto informací nebylo zapotřebí, aby byl svědek znalý interních poměrů žalobkyně.
10. Žalovaný dodává, že pokud měla žalobkyně za to, že je třeba provést další dokazování, mohla tak navrhnout v průběhu správního řízení, na což byla upozorňována. Správní orgán neměl povinnost provést další dokazování, když disponoval dostatkem důkazů k prokázání okolností naplňujících skutkovou podstatu správního deliktu. Protokol o kontrole nebyl jediným podkladem pro rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo založeno na listinných důkazech, které byly provedeny a zaneseny do protokolu o ústním jednání ze dne 29. 9. 2015 a též na svědecké výpovědi pana L. S. Neuvedením těchto důkazů v rozhodnutí výčtem nelze jejich důkazní sílu oslabit.
11. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že po celou dobu kontroly a ve správním řízení poukazovala na to, že cizinky byly v pracovněprávním vztahu k subdodavateli žalobkyně. Takovou obranu neuvedla ani v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tedy neuvedla, v čem tkví nesprávnost prvostupňového rozhodnutí (např. že dotčené osoby nepracovaly pro žalobkyni). Tvrzení, že cizinky byly zaměstnankyněmi společnosti YUKOSMART, s.r.o. nemá oporu ve spise.
12. K výši pokuty žalovaný uvádí, že byla uložena v souladu s principy správního trestání, zásadami správního práva a ustálenou judikaturou. Námitku, že prvostupňový orgán uložil ve dvou obdobných případech nižší pokuty, považuje žalovaný za irrelevantní, neboť ačkoliv je vázán zásadou legitimního očekávání, nelze v jednotlivých případech uložit zcela totožnou sankci. Je tomu tak zejména proto, že v každém případě jsou veškeré okolnosti spáchání správního deliktu posuzovány individuálně, nevyjímaje osobní a majetkové poměry účastníka řízení.
13. Dle žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustálenou judikaturou. Napadené rozhodnutí je srozumitelné a obsahuje všechny důležité skutečnosti, z nichž bylo vycházeno při uložení sankce.
14. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasila a žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil (§ 51 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítá, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť správní orgán vycházel pouze z protokolu o kontrole, přičemž svědecká výpověď pana L. S. je dle žalobkyně irelevantní.
17. Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
18. Městský soud v Praze předně konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán v řízení provedl vícero důkazů listinou (např. smlouva o dílo mezi žalobkyní a VUT Brno ze dne 27. 2. 2007, mzdové a výplatní doklady A. Ch. zaslané žalobkyní, seznam zaměstnanců žalobkyně, sdělení Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Brně nebo námitky žalobkyně proti kontrolnímu zjištění). Dále správní orgán provedl důkaz výsledkem osoby pana L. S., který vypovídal o práci vykonávané dotyčnými osobami, jak byly na pracoviště přidělovány a kdo jim dával pracovní pokyny. Ačkoliv žalobkyně namítá irelevantnost této svědecké výpovědi, nelze s ní souhlasit. Účelem svědecké výpovědi nebylo, jak namítá žalobkyně, ověření pracovněprávních a obchodněprávních vztahů žalobkyně, ale zjišťování okolností, za nichž na kontrolovaném pracovišti (VUT Brno) dotyčné cizinky vykonávaly pracovní činnost, zda se jednalo o závislou práci a pro koho tyto osoby pracovaly. Soud tak činí dílčí závěr, že výslech pana L. S. zde byl relevantním důkazním prostředkem.
19. Dále se soud zabýval otázkou, zda provedené důkazy byly dostačující k jednoznačnému závěru, že posuzovaného skutku se skutečně dopustila žalobkyně.
20. K této otázce je třeba uvést, že sankční správní řízení, tedy řízení vedené z moci úřední, je ovládáno zásadou vyšetřovací, která správnímu orgánu ukládá povinnost činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu bez ohledu na míru procesní aktivity účastníka. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 A 45/2001-31 se uvádí: „Žalobce v průběhu správního řízení poukazoval na to, že cizince nezaměstnával, tvrdil, že jim poskytl předem dohodnuté a plánované zaškolení pro práci s materiálem zahraniční značky, završené zkouškami, přičemž nabídl k důkazu fotodokumentaci i další písemné podklady. Toto tvrzení mohlo být účelové, bylo však na správních orgánech, aby cestou dokazování a hodnocení důkazů takové žalobcovy námitky vyvrátily. Rozhodující přitom byly skutečnosti podporující nebo vyvracející to, zda mezi žalobcem a cizinci existoval faktický nebo právní vztah, který by bylo možno označit jako zaměstnávání. [...] To, zda jde o zastřený pracovněprávní vztah, musí správní orgán prokázat – jak výše uvedeno – cestou předvídanou v ustanoveních § 32, § 33 a § 34 správního řádu. V tomto ohledu je také liché přesvědčení žalovaného, že žalobce neprokázal své tvrzení o povaze jeho vztahu k cizincům vykonávajícím práce na stavbě vily Ing. M. v L.. To není ve správním řízení jeho rolí. Je úlohou správního orgánu vyvrátit takové tvrzení v řízení, které má inkviziční povahu.“
21. V daném případě žalobkyně (resp. její zástupce) v rámci podaných námitek proti kontrolnímu protokolu ze dne 5. 10. 2015 namítala, že dotyčné osoby svou činnost nevykonávaly pro ni a ani nejsou s kontrolovanou osobou v žádném přímém vztahu, kontrolní zjištění staví jen na domněnkách.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

22. Jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tvrzení a obranu žalobkyně, ačkoliv mohla být jakkoli účelová, bylo třeba cestou dokazování ověřit, resp. vyvrátit či prokázat skutkový stav tak, aby bylo postaveno najisto, že předmětného skutku se dopustila právě žalobkyně.
23. Žalobkyně poukazuje na to, že pouze jedna ze tří dotyčných cizinek uvedla, že pracuje pro společnost DATAEXIN, s.r.o., kdežto ostatní uvedly, že pracují pro pana Ch.. O tom, že pracoval jmenovaný pro žalobkyni, není pochybností, vypovídají o tom listiny předložené žalobkyní (dohody o provedení práce, mzdové listy), úvaha správních orgánů, že to byla právě žalobkyně, která umožnila třem cizinkám výkon nelegální práce, je proto zcela logická.
24. Přesto v návaznosti na výše uvedenou obranu žalobkyně je třeba vytknout inspekci, že na základě dosud provedeného dokazování nelze vyloučit ani variantu, že žalobkyně plnila své povinnosti prostřednictvím subdodavatelské společnosti YUKOSMART, s.r.o.
25. Dle žalobkyně zásadním důkazem mohl být výslech pana A. Ch., kterého v protokolu o kontrole zmiňovaly všechny tři dotčené, práci vykonávající osoby. K tomu žalobkyně dodává, že z kontroly u společnosti YUKOSMART s.r.o. vyplynulo, že jmenovaný pro tuto společnost vykonával na základě plné moci úkony ve vztahu k zaměstnancům této společnosti. Ze správního spisu soud zjistil, že inspekce opakovaně předvolávala pana A. Ch. k výslechu (na den 15. 6. 2015 a na den 9. 7. 2015), poprvé se předvolaný svědek omluvil z důvodu nemoci, což nijak nedoložil a podruhé se nedostavil bez jakékoli omluvy. Následně dne 19. 1. 2016 provedla inspekce výslech svědka pana L. S. bez přítomnosti zástupce žalobkyně, který se k výslechu nedostavil, byť byl o konání výslechu tohoto svědka řádně vyrozuměn.
26. Svědek L. S. ve své výpovědi uvedl, že VUT Brno má uzavřenou smlouvu o dílo se žalobkyní. Osoby přivezl a přidělil na pracoviště pan Ch. Svědek vždy jednal přímo s panem Ch., který byl v kontaktu se žalobkyní. Dále ve výpovědi uvedl, že další zaměstnanci vykonávají totožnou práci a všichni jsou zaměstnanci společnosti Dataexin, která je vybaví vším, kromě úklidových prostředků. Soud konstatuje, že ačkoliv výslech svědka přispěl ke zjištění okolností výkonu prací dotčených osob na pracovišti, tvrzení, že všechny zjištěné osoby jsou zaměstnanci žalobkyně, se může přesto jevit pouhou spekulací, neboť svědek o přidělení osob jednal s panem Ch., u něhož nelze dosud vyloučit možnost, že mohl vystupovat i jako zástupce subdodavatelské společnosti YUKOSMART s.r.o. Dílčí závěr, že všechny tři osoby byly zaměstnankyněmi žalobkyně, proto za situace, kdy žalobkyně současně tvrdí, že má jediného zaměstnance a jím je právě pan Ch., který zprostředkovává součinnost se subdodavateli, nemá dosud oporu ve spisovém materiálu.
27. Dle soudu provedení výslechu pana A. Ch. nebylo jediným možným důkazním prostředkem, kterým bylo možno zjistit jménem, kterého subjektu vykonávaly dotčené osoby práce na kontrolovaném pracovišti. Pokud inspekce nepřistoupila k provedení tohoto důkazního prostředku, bylo na místě zjistit spornou skutečnost jinými důkazními prostředky a to především se zaměřením na tyto dotyčné osoby, které mohly upřesnit rozhodné skutečnosti, jenž by bylo možno dále ověřit např. z živnostenského rejstříku, zda v rozhodné době disponovaly živnostenským oprávněním, ověřit u České správy sociálního zabezpečení, zda tyto osoby byly v rozhodné době evidovány u ČSSZ jako plátcí či zaměstnanci konkrétních právnických osob.

28. Soud shledává vhodným dále upozornit na skutečnost, že ačkoliv povinnost prokázat, že konkrétní osoba spáchala určitý skutek, leží na správním orgánu, je třeba brát v potaz i ust. § 52 správního řádu, podle nějž jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobkyně však ve správním řízení tuto povinnost nesplnila. V námitkách proti kontrolnímu řízení pouze vyvracela skutečnosti zjištěné při předmětné kontrole, nicméně svá tvrzení nepodpořila žádnými důkazy, ani návrhy na jejich provedení. Žalobkyně rovněž neodůvodnila své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2014, č. j. 2 As 152/2014-32 uvedl: „*Správní orgán však není povinen zjišťovat spolehlivě úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset), ale postačí, pokud zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění daného procesního úkonu. Tyto úkony správního orgánu musí být učiněny v souladu s § 2 správního řádu. Musí být tedy učiněny především v souladu se zákonem a musí být ochráněn veřejný zájem.*“ Z uvedeného vyplývá, že pokud správní orgán podrobně popíše, jaké skutečnosti vzal z provedených důkazů za prokázané a které nikoli, a rovněž přesvědčivě a srozumitelně vysvětlí, z jakých důvodů je třeba některý z důkazů odmítnout, nemůže se dostat do důkazní nouze.
30. V daném případě byla žalobkyně po celou dobu řízení de facto pasivní, nenavrhovala žádné důkazy na podporu svých tvrzení a rezignovala na doplnění svého blanketního odvolání. Takováto pasivita by v budoucnu mohla vést k situaci, že to bude naopak žalobkyně, která se do takové důkazní nouze dostane.
31. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*
32. Soud dospěl k závěru, že v tomto případě správní orgány nezjistily dosud řádně skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Specifikum daného případu spočívá i ve skutečnosti, že ve správním spise absentují listinné důkazy, jako jsou pracovní smlouvy či dohody o provedení práce dotčených osob, na základě nichž vykonávaly práce na kontrolovaném pracovišti. Po provedení doplnění dokazování, ve výše nastíněném směru, uvede správní orgán znovu svá skutková zjištění, na základě nichž učiní úvahu, jménem kterého subjektu zjištěné osoby v rozhodné době u objednatele (VUT Brno) pracovaly a kdo tak ponese odpovědnost za spáchání správního deliktu. Samotné posouzení skutku v prvostupňovém rozhodnutí považuje soud za dostačující, nicméně soud nemohl opomenout skutečnost, že správní orgány rezignovaly na prokázání, že zjištěné cizinky nepracují pro jinou osobu, než je žalobkyně.
33. Druhým žalobním bodem se soud již nezabýval a to s ohledem na výše uvedené, neboť jsou-li z napadeného rozhodnutí zřejmé pochybnosti o samotném spáchání skutku žalobkyní, bylo by posuzování výše pokuty neúčelné.
34. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, neboť skutkový stav vyžaduje doplnění dokazování, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního.
35. V dalším řízení bude na žalovaném, aby doplnil důkazní řízení. V tomto smyslu bude vhodné znovu vyzvat i žalobkyni, aby navrhla provedení důkazů osvědčující skutečnosti, na nichž staví svou obranu.

36. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, příprava žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu) při částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem tedy 6 200 Kč. Ke každému úkonu rovněž náleží režijní paušál ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH ve výši 21% ve výši 1428 Kč. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. září 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.